

## NO EN EL NOSTRE NOM

### EDITORIAL

Ens hem oposat sempre, frontalment, als polítics i partits nacionalistes que cometen l'abús indecent de parlar "*en nom de Catalunya*", intentant apropiarse de quelcom que és de tots. Ho hem denunciat, i seguim fent-ho, com allò que és: un intent d'apropiació indeguda. Catalunya és de tots els ciutadans i ciutadanes del país. No pot ser d'un partit.

Sembla que ara ens toca fer-ho pel que fa als qui intenten fer un partit amb la denominació de "Ciutadans de Catalunya". Als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, aquest grup no els hi ha demanat permís per apropiarse d'aquest nom. Resulta paradoxal que això es faci precisament per combatre el nacionalisme.

El senyor Francesc de Carreras va dir, en el recent acte del Tívoli, que el seu "*no ha de ser un partit a la dreta, a l'esquerra, o equidistant dels actuals partits, que en realitat són el mateix, el PUC, el Partit Unificat de Catalunya*". Al món hi ha populismes de moltes menes. Tenen en comú una estratègia de divisió dicotòmica entre els partits, d'una banda, i de l'altra el poble, els ciutadans, per tal de constituir el moviment o el partit "del poble". Un segon tret molt habitual dels populismes és l'ambigüitat ideològica i programàtica: ni de dretes ni d'esquerres. Dit d'una manera vulgar: es tracta d'excitar al límit un enfrontament maniqueu mitjançant la tècnica de la "*canya al mono*". És difícil no veure en els plantejaments del grup del Tívoli la voluntat o el risc del populisme, malgrat que ho rebutgin expressament (com de fet fan molts populismes) i vulguin situar-se en l'estela "*dels grans valors de la il.lustració i de les revolucions liberals i democràtiques*".

Però no és aquesta la única qüestió que ens preocupa. N'hi ha dues més.

Molts de nosaltres ens sentim, d'una manera o d'un altra, "tarradellistes". També Tarradellas és de tots. En l'acte del Tívoli hi hagué missatges, no per el·líptics menys evidents, d'un intent d'apropiació indeguda del legat del vell President, començant per l'utilització repetida i d'escassa dignitat de la frase

"*Ciudadans de Catalunya, ja som aquí!*". En les frases dels polítics no hi ha *copyright*, però és decent mantenir uns certs límits.

Tarradellas era un home prudent, a causa de fets ben coneguts: la història tràgica dels anys trenta, i alguns milers de nits d'hivern a Saint Martin-le-Beau. No li hauria agradat veure l'alegre i interessada instrumentalització dels mots que pronuncià al balcó de la Generalitat el dia lluminós del seu retorn.

La prudència de Tarradellas, que inspirà aquelles paraules que formen part de la nostra memòria col·lectiva, anava adreçada fonamentalment a garantir la unitat civil del poble de Catalunya i a evitar un enfrontament sense sortida entre Catalunya i Espanya. La prudència no és feblesa: sovint cal més coratge per la concòrdia civil que per la confrontació retòrica.

El risc d'exacerbació de les retòriques confrontades és el nostre tercer motiu de preocupació. En un recent article a l'"Avui", algú (certament a les antípodes del grup del Tívoli) afirmava que allò que calia avui a Catalunya no era política sinó "*valor i hormones*". Hi ha ací el risc d'una escalada de plantejaments antagònics i més o menys simètrics, que a Catalunya podria fer un mal considerable. Molts i moltes hem lluitat durant molts anys, en la clandestinitat i la democràcia, en la societat i en la política, en els partits i els sindicats, entre altres coses, perquè això no es produís mai.

Als autoproclamats "Ciudadans de Catalunya" se'ls hi ha de demanar que modifiquin la seva denominació. Es poden dir, si volen, "*2000 (o els que siguin) ciudadans de Catalunya*", però no poden usar la nostra denominació, la de prop de 7 milions de ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Els hi demanem també una certa dignitat a l'hora d'evocar el President Tarradellas. I se'ls hi ha de demanar que continguin la temptació de la retòrica hormonal. Més enllà d'això, un nou partit que es mesuri a les urnes ha de ser sempre benvingut.

[www.noucicle.org](http://www.noucicle.org)